

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **A. P., nar.,**
bytem
zastoupen advokátem JUDr. Filipem Mochnáčem
se sídlem Heršpická 5, 639 53 Brno

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 3. 2018, č. j. CPR-7497-2/ČJ-2018-930310-V237,

takto:

Žaloba se z a m í t á.

Žádnému z účastníků se n e p ř i z n á v á náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 19. 4. 2018 (doručenou soudu téhož dne) domáhá zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 29. 3. 2018, č. j. CPR-7497-2/ČJ-2018-930310-V237 (dále jen „napadené rozhodnutí“),

jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 16. 1. 2018, č. j. KRPB-225109-18/ČJ-2017-060022-SV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu 9 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí či po odpadnutí důvodů bránících výkonu rozhodnutí ve smyslu ust. § 119, ust. § 119a nebo ust. § 179 nebo ust. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebo z důvodu podle ust. § 32 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že v období od 16. 8. 2017 do 7. 9. 2017 byl žalobce zaměstnán bez oprávnění k pobytu.

2. Žalobce **žalobou** brojí proti závěrům v napadeném rozhodnutí stran podání opožděného odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalobce má za to, že mu bylo prvostupňové rozhodnutí doručeno dne 1. 2. 2018 a nikoliv dne 29. 1. 2018, jak tvrdí žalovaná. Žalobce uvádí, že prvostupňové rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o nákladech řízení zasílal správní orgán s podacími čísly a a tehdejšímu zmocněnci byly doručeny výzvy k vyzvednutí těchto zásilek s tím, že tyto jsou uloženy do 2. 2. 2018. Zmocněnec žalobce v souladu s těmito výzvami dne 2. 2. 2018 vyzvedl zásilky, a proto je nutno považovat tento den za den doručení obou rozhodnutí. Žalobce poukazuje na to, že v předmětných výzvách není obsaženo žádné sdělení, upozornění či poučení, že by za datum doručení předmětných zásilek mělo být považováno datum dřívější než datum 2. 2. 2018. Zmocněnci žalobce pak vyjma předložených výzev nebylo doručeno ani žádné jiné poučení správního orgánu prvního stupně či České pošty o odlišných účincích doručení předmětných zásilek, než jsou účinky obsažené ve výzvách. Dále žalobce uvedl, že zmocněnec žalobce se vypravil na místně příslušnou pobočku České pošty, kde mu bylo sděleno, že správní orgán prvního stupně předmětné zásilky odeslal s relací pro Českou poštu, že tyto mají být uloženy po dobu 15 dnů, a to přesto, že předmětné zásilky obsahovaly sdělení, že budou považovány za doručené 10. dnem po jejich uložení na poště.
3. Žalobce dále namítá, v jeho případě nebyly splněny zákonné podmínky pro správní vyhoštění, neboť veškeré informace obsažené ve výsledku šetření policejního orgánu ze dne 5. 10. 2017 je nutno odmítnout jako nepravdivé a irrelevantní. Dle žalobce paní T. D. není administrativní pracovnící firmy, dokonce u této firmy není ani zaměstnána. Co se týče posuzovaného období, žalobce do České republiky přijel, přihlásil se, podal žádost o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza, avšak nepracoval. V případě administrativy spojené s přihlášením žalobce coby

zaměstnance společnosti byly veškeré listiny stornovány a žalobce u jmenované společnosti v posuzovaném období nepracoval. Žalobce k tomu navrhl výslech pana O. D., účetního jmenované společnosti.

4. Dle **vyjádření** žalované k předmětné žalobě uplatněné žalobní body nejsou opodstatněné, neboť dle žalované bylo ustanovení vymezující počítání lhůt aplikováno zcela správně a fikce doručení plynoucí z ust. § 24 odst. 1 správního řádu časově předešla okamžiku faktického převzetí písemnosti. Žalovaná poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž faktická úložní doba plynoucí nad rámec zákonem stanovené desetidenní doby určující okamžik doručení tzv. fikcí či pozdější převzetí písemnosti u provozovatele poštovních služeb nemůže mít žádný vliv na okamžik určující počátek pro běh lhůt.
5. V podané replice žalobce zopakoval argumenty obsažené v žalobě a dodal, že podle poučení obsaženého v prvostupňovém rozhodnutí nemohla lhůta pro podání odvolání počínat po uplynutí 10. dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené rozhodnutí připraveno k vyzvednutí, neboť taková situace v projednávané věci nenastala. Prvostupňové rozhodnutí bylo připraveno k vyzvednutí, avšak nezůstalo nedoručeno, neboť ve skutečnosti doručeno bylo dne 2. 2. 2018.
6. Ze **správního spisu** zjistil soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Dne 5. 10. 2017 provedl správní orgán prvního stupně šetření, na základě něhož bylo zjištěno, že žalobce v období od 16. 8. 2017 do 7. 9. 2017 byl zaměstnán jako dělník v oblasti výroby budov u firmy Tyto údaje sdělila hlídce administrativní pracovnice, jež svá tvrzení doložila kartou zaměstnance, dle níž žalobce pracoval u 8 hodin denně, 5 dnů v týdnu, za mzdu 12 500 Kč. Dále bylo zjištěno, že Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Brně vydal dne 3. 5. 2017 rozhodnutí pod č. j. BOA-1234/2017-za, kterým bylo žalobci uděleno povolení k zaměstnání na dobu od 15. 6. 2016 do 12. 9. 2017 u zaměstnavatele Z informačních systémů Policie ČR vyplynulo, že žalobce v období od 16. 8. 2017 do 7. 9. 2017 nedisponoval žádným platným vízem nebo oprávněním k pobytu na území České republiky. Dále bylo zjištěno, že žalobce naposledy přicestoval do schengenského prostoru dne 22. 6. 2017 na cestovní pas Ukrajiny s biometrickými údaji č. FB915507 s platností do 9. 11. 2025.
7. Správní orgán prvního stupně dne 16. 1. 2018 vydal prvostupňové rozhodnutí, v němž konstatoval, že na základě Nařízení Evropského Parlamentu a rady (EU) ze dne 17. 5. 2017 byl žalobce oprávněn pobývat na území České republiky 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů, tj. do 19. 9. 2017. Dle Nařízení vlády ze dne 10. 7. 2017 o stanovení výjimek z vízové povinnosti a z osvobození od vízové povinnosti, podle něhož státní příslušníci zemí uvedených v příloze II k Nařízení Rady (ES) č. 539/2001 ze dne 15. 3. 2001 podléhají vízové povinnosti pro pobyty na území České republiky, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů, je-li účelem jejich pobytu výkon výdělečné činnosti. Dle správního orgánu prvního stupně se tak bezvízový styk nevztahuje na pobyt za účelem výdělečné činnosti. Dle prvostupňového rozhodnutí tak byla dostatečně prokázána skutečnost, že žalobce byl v období od 16. 8. 2017 do 7. 9. 2017 zaměstnán bez oprávnění k pobytu, čímž byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

8. Ze správního spisu dále vyplývá, že zmocněnci žalobci bylo prvostupňové rozhodnutí doručováno dne 18. 1. 2018 na adresu V této doručence se podává, že adresátovi byla zanechána výzva a poučení dne 18.1.18 a že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 18.1.18, pod tím razítko se jménem poštovního doručovatele a jeho podpis a podpis vydávajícího pracovníka s naraženým jménem tohoto pracovníka. Na doručence je pak uvedeno v kolonce prohlášení příjemce zásilky – jméno a příjmení příjemce (zmocněnce žalobce), pod tím v kolonce *potvrzují převzetí této zásilky* uvedeno datum 1. 2. 2018 a vlastnoruční podpis zmocněnce žalobce (podpis je nečitelný, žalobce však tento podpis nezpochybnil). Dále pak bylo zjištěno ze správního spisu, že žalobce podal dne 12. 2. 2018 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které bylo žalovanému doručeno téhož dne. Blanketní odvolání doplnil podáními dne 12. 3. 2018 a dne 21. 3. 2018 a zaslal kopie přední strany výzev k vyzvednutí zásilky (pozn. soudu prvostupňového rozhodnutí a rozhodnutí o nákladech správního řízení), dle nichž je možno zásilky vyzvednout nejpozději do 2. 2. 2018.
9. Žalovaná následně napadeným rozhodnutím ze dne 29. 3. 2018 odvolání žalobce zamítla jako opožděné, neboť prvostupňové rozhodnutí nabylo právní moci dne 9. 2. 2018. Dle žalované bylo prvostupňové rozhodnutí žalobci oznámeno dne 29. 1. 2018, bez ohledu na fakt, že si jej fyzicky zmocněnec žalobce převzal až dne 1. 2. 2018. Dle žalované posledním dnem k podání odvolání byl den 8. 2. 2018.

10. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba není důvodná.

12. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s. ř. s.“, ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
13. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
14. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
15. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.
16. Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správním spisu žalované, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Krajský soud skutkový stav shrnul výše.

17. Soud úvodem poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřipustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu se odvolací orgán věcně nezabývá podaným odvoláním, posuzuje pouze jeho včasnost nebo přípustnost. V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného je tedy správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Pokud krajský soud dospěje k závěru, že odvolání bylo po právu zamítnuto jako nepřipustné nebo opožděné, žalobu zamítne, v opačném případě toto odvolací rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2011, č. j. 5 As 18/2011-81, všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
18. Krajský soud má za prokázané, že žalobce podal odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí dne 12. 2. 2018 prostřednictvím doručovatele poštovních služeb. Dle žalobce bylo odvolání učiněno včas, neboť mu prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno dne 1. 2. 2018, kdy jej fyzicky převzal zmocněnec žalobce. Dle žalované však zmocněnci žalobce bylo prvostupňové rozhodnutí doručeno tzv. fikcí doručení, a to po marném uplynutí 10denní lhůty podle § 24 odst. 1 správního řádu, tj. dne 29. 1. 2018. Předmětem sporu je, zda odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí bylo k poštovní přepravě podáno opožděně či nikoliv.
19. Podle ust. § 23 odst. 4 správního řádu platí, že adresát se vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.
20. Podle ust. § 23 odst. 5 správního řádu zároveň s oznámením podle odstavce 4 se adresát písemně poučí o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle § 24 odst. 1, 3 a 4 vyvolalo nebo o možnosti postupu podle § 24 odst. 2. Toto poučení musí obsahovat i označení správního orgánu, který písemnost odesílá, a jeho adresu.
21. Podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty.
22. V posuzované věci považuje soud za podstatné zodpovědět mezi stranami spornou otázku, kdy došlo k doručení prvostupňového rozhodnutí zmocněnci žalobce.
23. Žalobce poukazoval na to, že z výzvy k vyzvednutí zásilky, kterou v kopii předložil správnímu orgánu prvního stupně, se dozvěděl, že je mu doručována zásilka, kterou si může vyzvednout nejpozději do 2. 2. 2018. Poukázal pak na to, že nebyl upozorněn, že zásilku je potřeba vyzvednout v úložní lhůtě 10 dnů, a proto si ji vyzvedl až dne 1. 2. 2018. Dle žalobce tak bylo odvolání podáno řádně a včas v 15denní lhůtě ode dne doručení prvostupňového rozhodnutí a nikoliv dne 29. 1. 2018, jak tvrdí žalovaná.

24. Nejdrříve krajský soud připomíná, že ust. § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které se použije podpůrně k obecné procesněprávní úpravě obsažené ve správním řádu, stanovuje, že proti rozhodnutí o správním vyhoštění lze podat odvolání do 10 dnů; jde-li o rozhodnutí o správním vyhoštění cizince mladšího 18 let, činí lhůta pro odvolání 15 dnů. S tímto ustanovením koresponduje taktéž poučení uvedené v prvostupňovém rozhodnutí, dle něhož mj. se lze proti tomuto rozhodnutí odvolat ve lhůtě 10 ode dne oznámení tohoto rozhodnutí. Žalobce tak byl povinen podat odvolání v této lhůtě, nikoliv v 15denní, jak tvrdí v žalobě (žalobce je osobou zletilou). Uvedené však nemá vliv na posouzení včasnosti podání odvolání, neboť žalobce podal odvolání dne 12. 2. 2018 a dle žalované prvostupňové rozhodnutí mělo nabýt právní moci již dne 9. 2. 2018.
25. Z rekapitulace správního spisu je nesporné, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 18. 1. 2018 a zmocněnec žalobce si ji fyzicky vyzvedl dne 1. 2. 2018. Spor mezi stranami tedy spočívá v určení dne doručení prvostupňového rozhodnutí.
26. Lhůta pro vyzvednutí doručované písemnosti spojená s fikcí doručení je kogentně určena ust. § 23 odst. 4 správního řádu, a to v délce 10 dnů ode dne, kdy zásilka byla připravena k vyzvednutí. To, že Česká pošta coby provozovatel poštovních služeb doručující prvostupňové rozhodnutí, popř. žalovaná, jak uvádí žalobce, stanovili delší lhůtu pro uložení v případě doručování některých zásilek, a to v délce 15 dnů, je irelevantní. K obdobným problémům v podobě vzniku fikce doručení před uplynutím úložní doby zásilky docházelo i podle správního řádu ve znění před účinností zákona č. 7/2009 Sb., kdy fikce doručení nastávala 10. dnem po uložení, kdežto úložní doba činila ze zákona 15 dnů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 2 As 35/2011-54).
27. Ústavní soud v usnesení ze dne 12. 4. 2012, sp. zn. I. ÚS 877/12, uvedl, že „*Ústavní soud se již dříve zabýval při svém rozhodování obdobnými námitkami stěžovatelů týkajícími se fikce doručení, a např. ve svém usnesení sp. zn. II. ÚS 2317/10 ze dne 30. 9. 2010 (dostupným na <http://nalus.usoud.cz>), konstatoval, že "pokud jde o doručování do vlastních rukou, nová právní úprava správního řízení zásadně změnila dosavadní pojetí promítnuté do zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, když nadále nepodmiňuje nastoupení fikce doručení lehce zneužitelnou podmínkou, že se adresát písemnosti v místě doručení zdržuje. Na rozdíl od tohoto paternalistického přístupu tím byla posílena zásada, že každý si má svá práva střežit především sám. Ve vztahu k doručování to znamená, že není principiálně významné, zda se adresát písemnosti na adrese trvalého pobytu (platí to ale i pro adresu pro doručování) skutečně zdržuje, či nikoliv. Je věcí adresáta, a také jeho odpovědností vůči sobě samému, aby se pojistil proti doručování na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel tím, že uvede správnímu orgánu adresu pro doručování, o níž ví, že si zásilku zde bude moci převzít. Tím je eliminována možnost mařit výkon veřejné správy vyhýbáním se doručení písemností. Jde o legitimní tlak na adresáta, aby uváděl takovou adresu pro doručování, kam mu lze zásilku spolehlivě doručit. Každopádně nelze přisvědčit stěžovateli, že k tomu je proti své vůli státní mocí přinucen, a dokonce se v důsledku příslušné právní úpravy nemůže svobodně pohybovat či svobodně pobývat. Je věcí jeho rozhodnutí, zda bude ve vztahu k orgánům veřejné moci postupovat výše naznačeným způsobem či zda tak postupovat nebude; musí pak ovšem být připraven nést důsledky tohoto rozhodnutí."*

28. K obdobným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 As 44/2007-93, podle něhož *„doručení správního rozhodnutí podle § 24 odst. 1 správního řádu z roku 2004 nastává marným uplynutím desetidenní lhůty; pozdější faktické převzetí rozhodnutí nemá na právní účinky doručení již žádný vliv“*.
29. Dle krajského soudu správní orgán prvního stupně při doručování písemnosti postupoval v souladu s ust. § 19 odst. 2 správního řádu, jež správnímu orgánu ukládá uzavřít s provozovatelem poštovních služeb poštovní smlouvu, z níž vyplývá povinnost doručit poštovní zásilku v souladu se správním řádem, neboť fakticky lhůta pro uložení činila 15 dnů ode dne, kdy byla písemnost připravena k vyzvednutí, tudíž v sobě zahrnovala lhůtu 10 dnů podle správního řádu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 Ads 149/2012-31), *„dny, během nichž je písemnost uložena u České pošty nad rámec zákonné lhůty podle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu, nezpůsobují nezákonnost či neúčinnost takového doručování, neboť zákon stanoví fikci doručení kogentně podle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu na 10. den, přičemž zákon výslovně přesně nestanoví, který následující den má být takto právně doručená písemnost vhozena do adresátovy schránky, tj. jak dlouho může být písemnost uložena po fikci jejího doručení; vloží-li se do domovní schránky adresáta až po 15. dnu poté, kdy je písemnost dle poštovních podmínek uložena u České pošty, případně je-li písemnost v mezidobí adresátem převzata, nelze z toho faktu ničeho dovozovat – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 As 44/2007-93.“*
30. Desátým dnem ode dne uložení zásilky byl den 29. 1. 2018. Jednalo se o pondělí, tedy všední den, takže zásilka byla tohoto dne doručena a posledním dnem, kdy bylo možno podat proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, byl čtvrtek 8. 2. 2018, protože podle § 170 odst. 2 věta první zákona o pobytu cizinců, odvolací lhůta činí 10 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Následující den, tj. 9. 2. 2018, tak nabylo prvostupňové rozhodnutí právní moci. Nelze tvrdit, že tím, že si adresát převezme písemnost až po uplynutí lhůty 10 dnů ode dne uložení, by mu byla zkrácena odvolací lhůta. V případě nevyzvednutí písemnosti ve lhůtě deseti dnů ode dne uložení, se považuje písemnost za doručenou a adresát měl ještě možnost 5 dní si (již fiktivně doručenou) písemnost fyzicky vyzvednout.
31. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žalobci bylo řádně doručováno, byl správně poučen v souladu se zákonem, neboť na doručence, na níž je vlastnoruční podpis zmocněnce žalobce, je přímo uvedeno, že adresátu byla zanechána výzva a poučení. Tím, že zmocněnec vlastnoručně doručenkou podepsal, má soud za prokázané, že žalobce, popř. jeho zmocněnec byl o právních důsledcích, které s převzetím nebo nepřevzetím zásilky souvisejí poučován v souladu se zákonem, a i když na výzvě k vyzvednutí zásilky, kterou žalobce předložil správnímu orgánu prvního stupně, je uvedeno, že zásilku lze vyzvednout nejpozději do dne 2. 2. 2018 (zřejmě lhůta stanovená poštovním řádem), je také na první straně této výzvy uvedeno: *„Nepřehlédněte informace a poznámky uvedené na zadní straně“*.
32. Na závěr soud konstatuje, že žalobce nedostatečným způsobem prokazoval, že mu bylo zanecháno částečné, resp. neúplné či vnitřně rozporné poučení, neboť krajskému soudu nepředložil výzvu k vyzvednutí zásilky včetně zadní strany obsahující podmínky pro vydání a informace pro příjemce, z níž by bylo patrné,

zda se mu v souladu se správním řádem dostalo poučení ohledně běhu lhůt pro vyzvednutí předmětné zásilky. Správnímu orgánu prvního stupně předložil pouze první stranu výzvy k vyzvednutí zásilky, tudíž tato výzva nebyla žalobcem předložena kompletní.

33. Co se týče poučení k podání odvolání obsaženého v prvostupňovém rozhodnutí, toto zcela přesně vychází z výše citovaných ustanovení a soud v něm nespatřuje žádné rozpory. V předmětném poučení se mj. podává, že *„lhůta pro podání odvolání se počítá ode dne následujícího po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí, nejpozději však po uplynutí desátého dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené rozhodnutí připraveno k vyzvednutí.“* V poučení je tak obsaženo ust. § 23 odst. 4 správního řádu, že lhůta pro vyzvednutí doručované písemnosti spojená s fikcí doručení je určena v délce 10 dnů ode dne, kdy zásilka byla připravena k vyzvednutí. Předmětná zásilka nebyla ve lhůtě 10 dní ode dne uložení vyzvednuta, tedy jednalo se o nedoručenou zásilku a zároveň připravenou k vyzvednutí, proto musela nastat fikce doručení a zásilka byla doručena 10. den od uložení, tj. dne 29. 1. 2018. Na uvedené nemůže mít vliv skutečnost, jak je soudem konstatováno výše, že si zmocněnec žalobce zásilku fyzicky převzal dne 1. 2. 2018.
34. Vzhledem k tomu, že prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci řádně doručeno, bylo odvolání žalobce opožděné, tudíž se ke zbývajícím argumentaci žalobce brojící vůči napadenému rozhodnutí nemohl krajský soud vyjádřit.
35. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. června 2018

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: